

Τὸ τέλος ἐνεργείας τινός, ἀποτελειώσις: Καλά 'ναι, μόνο νὰ δῶ τ' ἀποξετελειώματά σας Κατσιδ. || Ἄσμ.

Κοιμήσ' ἀπὸν σοῦ ράφτουνε τὸ πάπλωμα 'ς τὴν Πόλι καὶ σοῦ τὸ ξετελεύουνε σαραδαδγὸ μαστόροι, 'ς τὴ μέση βάνου δὸν ἀετό, 'ς τὴν ἄκρη τὸ παγώνι καὶ 'ς τ' ἀποξετελειώματα βάνου δὸ χελιδόνι

Κρήτ.

ἀποξετελειώνω Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξετελειώνω. Ἡ λ. ἐν Ἑρωφίλ. Ἀφιέρ. (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) στ. 2.

Φέρω εἰς πέρας ἐνεργειάν τινα, ἀποτελειώνω τι ἰδίᾳ ἐπὶ γάμου: Ἐποξετελειώσετέ τα γιὰ νὰ τσοὶ παδρέντετε; Γλήγορα γλήγορα τ' ἀποξετελειώσανε καὶ θὰ κάμουνε τὸ γάμο σὲ δέκα μέρες.

ἀποξέχασμα τό, ἀμάρτ. ἀπουξέχασμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξεχνῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Λημοσύνη, λήθη. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπολησμονήσι.

ἀποξεχνῶ Ἀθῆν. Ἀνδρ. Ἡπ. Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. Σέριφ. κ.ά. ἀποξεχνῶ Ἰων. (Καράμπ. Σμύρν.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Αἰν. ἀποξεχνῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) κ.ά. ποξεχνῶ Κάσ. Κρήτ. ποξεχνῶ Νίσυρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξεχνῶ.

1) Λησμονῶ ἐντελῶς ἔνθ' ἄν.: Τὸ 'ρίφι ἀποξεχνῶ τὴ μάννα του Σέριφ. Ἐποξεχάσεν εὐτὸς καὶ τσοὶ συντρόφοι δὸν καὶ τὸ δατέρα δὸν Νάξ. Ἀμα λείπω κάμποσα χρόνια θὰ μ' ἀποξεχάσετε Ἀθῆν. Δὲ γίνεται πρὸς κουβέντα γι' αὐτόν, ἀποξεχάστηκε αὐτόθ. || Ἄσμ.

Καὶ τὸ σταυρὸ νὰ προσκυνῶ νὰ μὴ σὲ ποξεχνῶ Νίσυρ.

Μέσ' 'ς τὰ γλυκὰ τὰ μάγια σου, τ' ἀγγελικά σου κάλλη σιγὰ σιγὰ ποξεχάσα κάθε ἀγάπη ἄλλη

Κρήτ.

Ἀν ἐποξεχάσες ἐσύ, μάννα, τ' ἀγαπητοῦ σου, ἐπολησμονήσα κ' ἐγὼ τοῦ γλυκοποθητοῦ μου

Κάρπ.

Ἀν τὴν ἐπάρης, ὕπνε μου, γλυκὰ ποκοίμισέ τη ν' ἀποξεχάσῃ τοῦ 'νζιού, νὰ ὀργομεαλύνῃ

(βαυκάλ.) αὐτόθ. 2) Ἐνεργ. ἀμτβ. καὶ μέσ. ἀποβάλλω τὴν μνήμην, καταλαμβάνομαι ὑπὸ λημοσύνης, ἀφαιρούμαι Ἀθῆν. Ἡπ. Ἰων. (Καραμπ. Σμύρν.) Κάσ. Νάξ. — Λεξ. Αἰν. κ.ά.: Ἀπὸς ἡφύγαμε ἀπ' τὴν Ἀνατολή, ἀποξεχνῶ Καράμπ. Σμύρν. Ἀποξεχάστηκα μὲ τὴν κουβέντα καὶ δὲ θυμήθηκα τὴ δουλειά μου Ἀθῆν. Ἀποξεχάστηκα καὶ μὲ βρῆκε ἡ νύχτα αὐτόθ. Ἀποξεχάστηκε 'ς τὸ παιγνίδι αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τσοὶ πῆες τσοὶ ποξεχάσες μέσα 'ς τοῦ Γαπουλέλλη, τσοὶ πῆες τσοὶ ποκκούμπισες πάνω 'ς ἓνα βαρέλλι

Κάσ.

Παππᾶς τὴν εἶδε κ' ἔσφαλε, διάκως κὶ ἀποξεχάθη

Ἡπ. Συνών. ξεχνῶ.

ἀποξεχνῶ ἀμάρτ. ἀποτσιχύνου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξεχνῶ.

Ἐκχέω, χύνω.

ἀποξηλώνω σύνθηθ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξηλώνω.

Διαλύω ἐντελῶς τὰς ραφὰς τοῦ ἐρραμμένου, οἷον ἐνδύματος, ὑποδήματος κττ., τελειώνω τὸ ξήλωμα: Ἀποξηλώθηκε πρὸς τὸ παπούτσι καὶ δὲ φορεῖται.

ἀποξημέρωμα τό, Κάρπ. Κρήτ. (Μονοφάτσ. κ.ά.) Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπουξημέρωμα Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ξημέρωμα.

Συνήθως πληθ., ὁ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου χρόνος, τὸ λυκαυγὲς ἔνθ' ἄν.: Ἡρθε τ' ἀποξημερώματα Μονοφάτσ. 'Σ τ' ἀποξημερώματα πέθανε Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Ἀν εἶναι νύχτα, μὴν τὸ πῆς, κὶ αὐγὴ, μὴν τὸ λαλήσης κὶ ἂν εἶναι ἀποξημέρωμα, γλυκὰ κιλάσέ το

Κάρπ.

Εἰς τ' ἀποξημερώματα ἡ κόρ' ἐνυχομάχει, 'ς τοῦ ἡλίου τὸ βασίλεμα 'ς τὸν τάφο τὴν ἑάλα (ἐβάλαν) αὐτόθ.

Τὸ βράδυ κλαίνε γιὰ βυζὶ καὶ τὴν αὐγὴ γιὰ ἄλα καὶ τ' ἀποξημερώματα γιὰ τὴ γαμένη μάννα (ἄλα = γάλα) Ἀπύρανθ.

'Σ τὰ σκοτεινὰ τὴν ἔλουνε, 'ς τὸ φέγρος τὴ χτενίζει καὶ 'ς τ' ἀποξημερώματα τήνε σειραδοπλέκει

Κρήτ. Συνών. ἀποδιαφώτισμα, ξημέρωμα.

ἀποξημερώνομαι Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξημερώνομαι, δι' ὃ ἰδ. ξημερώνω.

Καταλαμβάνομαι ὑπὸ τῆς αὐγῆς: Ἄσμ.

Μὲ δαχινὴ σηκώνονταί με τόση δροσινάδα κὶ ἀποξημερωθήκανε 'ς τοῦ Γάζη τὴ γαμάρα.

ἀπόξιμος ἐπιφών. ἀμάρτ. ἀπόξιμος Θράκ. (Αἰν.) ἀπούξιμος Θράκ. (Αἰν.) ἀπούξ'νους Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιφών. ὄξιμος.

Ἐπιφώνησις πρὸς τὸν γογγύζοντα ἢ τὸν ἐρωτῶντα διὰ τοῦ οὐ! ἢ ἀ! ἔνθ' ἄν.: Οὐξίνους κὶ ἀπόξιμους Αἰν. Ἀξ'νους κὶ ἀπούξ'νους! Ἀδριανούπ.

ἀποξοδιάζω (I) Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξοδιάζω (I) < ἔξοδο. Δαπανῶ πᾶν ὅ,τι ἔχω, παύω νὰ δαπανῶ ἕνιαχ.: Ἄσμ.

Ἀν ξόδιασε κὶ ἂν ξόδιασε χίλια τρακόσια γρόσια, 'ς τὴ σκάλα της κατασκαλῆς ἐννεὰ πύργους ἀσήμε... καὶ φόντας τ' ἀποξόδιασε βῆκε 'ς τὸ παραθύρι, Κώστα μου μὴν ξοδιάζεσαι, μὴ χάνης καὶ τὸ βιό σου.

ἀποξοδιάζω (II) Κρήτ. (Σητ.) ἀπουξοδιάζου Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξοδιάζω (II) < ἔξοδι.

Τελειώνω τὴν ἀνάγνωσιν τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας τινὸς ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἐποξόδιασαν ἀκόμη τὸ λείψανο Σητ. Ἐποξόδιασ' ὁ παππᾶς τὸ λείψανο κὶ ἀκόμη ν' ἀνοίξουνε τὸ δάφο αὐτόθ.

ἀποξοινίζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπόξοινος.

Ἀποκαθίσταμαι νηφάλιος ἐκ προτέρας μέθης: Ὁ δεῖνα μεθυσμένος ἐποξοίνισεν.

ἀπόξοινος ἐπιθ. ἀμάρτ. πόξοινος Κύπρ. (Πάφ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἔξοινος.

Ὁ παύσας νὰ εἶναι μέθυσος, νηφάλιος: Ἄσμ.

Ἐγὼ τὸ εἶπουν εἶπουν το τδαὶ τὸ λαλῶ λαλῶ του τδαὶ μεθυσμένος εἶπουν το τδαὶ πόξοινος λαλῶ το.

ἀποξυλάδα ἡ, Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ οὐσ. ξύλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδα.

Πληθ., αἱ ἐπὶ πλέον πληγαὶ αἱ διδόμεναι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ξυλοκοπήματος.

